5 Φεβρουαρίου 2026

Εις μνήμην πατρός Νικοδήμου Γρηγοριάτου Αγιορείτη μοναχού († 5 Φεβρουαρίου 2009)

Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Συναξαριακές Μορφές

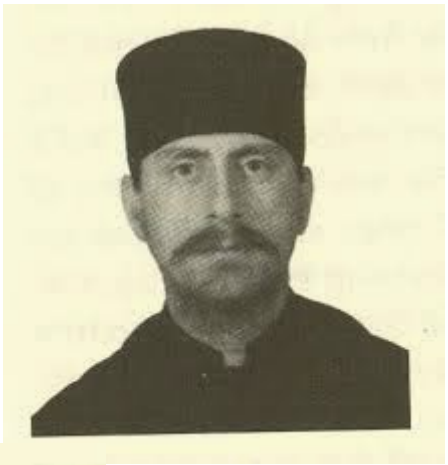

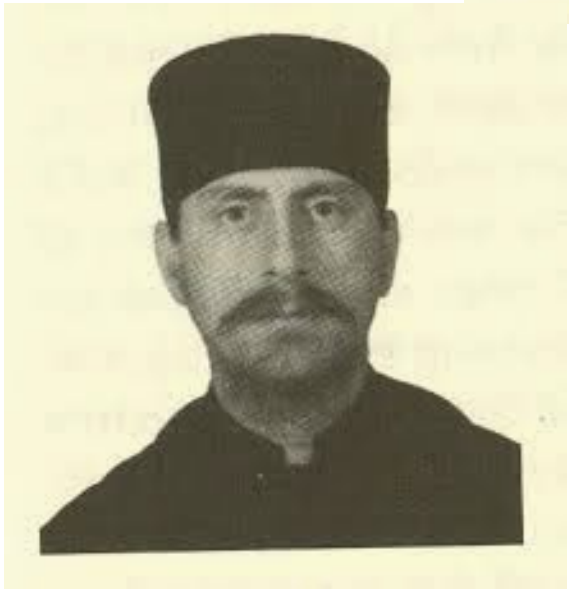

Πέρασαν έξι χρόνια, που έφυγε από κοντά μας ο μακαριστός, Νικόδημος Γρηγοριάτης, Αγιορείτης Μοναχός.

Αγαπητέ αδελφέ, να χαίρεσαι, καθώς οι βιοτικές μέριμνες η σύζυγος και οι δουλειές δεν τελειώνουν..

Θέλω να γράψω για τον αδελφό Νικόδημο, όμως στενοχωριέμαι, όταν τον θυμάμαι. Δεν θέλω να θυμάμαι ότι έφυγε από κοντά μας, γιατί πονώ. Δεν θέλω όμως να πονώ, γιατί πιστεύω ότι με τη χάρη του Θεού, σε καλύτερο μέρος βρίσκεται, εν χορώ αγγέλων εν μέσω παραδείσω, μόνος με μόνο τω Θεώ, όπως συνήθιζε να λέει

και αυτός. Τι είναι τούτη τελικά η δύναμη που ενώνει για πάντα αγνώστους πιότερο από το αίμα των συγγενών; Λες τάχα να' ναι τούτη η αγάπη μεταξύ των μαθητών, που λέει στο ευαγγέλιο ο Θεός; Ή μήπως είναι τούτη η αγάπη των Αγίων μαρτύρων, προς τον σταυρωθέντα Χριστό; Αλήθεια σου λέω, στον εν Χριστώ μαραθωνοδρόμο, Νικόδημο, με την σκιά του βοηθό και από την αμαρτία μου χωλός, προσπάθησα ίσα ίσα, λίγο, κοντά του, κάποτε να βρεθώ. Ειλικρινά σου λέω πάλι, δεν γνωρίζω πως, έγινε τούτο το θαύμα, έναν άγνωστο να υπερ- αγαπώ!! Είναι μήπως η λήθη παρηγοριά ή είναι τάχα ο χρόνος βάλσαμο μες στην καρδιά;

Εξίσταμαι και απορώ!! Άσε με αδελφέ μου, δεν με ακούς, πονώ, και να γράψω που μου ζητάς, θέλω, αλλά δεν μπορώ! Πώς τον Νικόδημο τον Γρηγοριάτη, με λίγες λέξεις, να περιγράψω μου ζητάς; Όταν χιλιάδες κτύποι της καρδιάς του ασκητού, σταυρωθέντα Χριστό βίωναν καθημερινά! Πώς ο μάρτυρας λίγο πριν το θάνατο, κουράγιο δίνει σε μας τους θεατές; Ούτε αυτό το μυστήριο γνωρίζω, δε μπορώ να το εξηγήσω, όσο και αν με ρωτάς.

Έφυγε από κοντά μας το κατανοώ, Θεός Κύριος γνωρίζει για όλα αυτά, τ΄ άγια μυστήρια τα απ΄ αιώνως κρυφά! Προσπάθησε, άφησε τον εφήμερο πόνο μακριά και προσήλωσε τα μάτια στον Χριστό. Αυτό είναι το μήνυμα του Νικοδήμου στα αδέλφια του, σ΄ όλους εμάς.

Συγχώρα με αδελφέ μα όπου κοιτάζω όπου βρεθώ, βλέπω ανθρώπους, ολούθε τριγύρω να κοιτούν, εκτός από τον δρόμο του Χριστού. Άστα, μη σε βασανίζουν τα γήινα, τα σκιώδη, τα παροδικά, δεν τα κατάλαβες ότι σαν ατμός, μια μέρα θα εξαφανιστούν όλα αυτά. Μας τα δίδαξε ο αγαπημένος αδελφός, με λόγο, με πράξεις και με φως! Θυμήσου και συ αδελφέ το πράο βλέμμα του που ήταν συνεχώς, καρφωμένο στο σταυρό. Λύσεις σε όλα τα θέματα δεν υπάρχουν όταν εγωιστικά προσπαθώ να βρω, και η λίγη ηρεμία μέσα μου φεύγει όταν τους άλλους με πείσμα νουθετώ!

Με τον εγωισμό, τα μαύρα σύννεφα του θυμού και της απιστίας πάνω μας τραβούμε, κι όταν για να φύγουν τα φυσούμε, ακατόρθωτο φαντάζει από δαύτα να απαλλαγούμε.

Με συνείδηση υπνωτισμένη, με ρούχα καθαρά, περπατούμε για την αγρυπνία... Καταλάγηθι πρώτα με τον αδελφό λέγει ο Κύριος κι ύστερα πήγαινε στην ακολουθία.

Πώς οι ταλαίπωροι ζητούμε πολλάκις το ύψιστο δώρο του Θεού, την Θεία Κοινωνία; Όταν με τις πράξεις μας εκάναμε εχθρούς, όλη την κοινωνία.

Πώς μες τα μάτια την πανάγαθη αγάπη θα ιδούμε, τον αίροντα, του κόσμου την

αμαρτία; Όταν με το στανιό στον συγγενή, στον φίλο ομιλούμε, ενώ θαρρώ εντολή έχουμε απ΄ τον Δεσπότη Χριστό και τον εχθρό να αγαπούμε!

Χριστιανοί κατ' όνομα και όχι στην ουσία, είναι αδύνατο να κληρονομήσουμε την αιώνια βασιλεία. Σε παρακαλούμε Κύριε μη μας χρεώσεις και αυτήν την αμαρτία, σαν τους τυφλούς Φαρισαίους, που δεν ήξεραν τι πάει να πει φιλανθρωπία; Διότι ουδείς θα κάτσει εις τα δεξιά σου κατά την φοβερή, Δευτέρα Παρουσία !

Όλοι οι μαθητές και αδελφοί, ας ενώσουμε βλέμματα ελπίδα και προσευχή, προς την Αγάπη την εσταυρωμένη, την ουράνια, την παντοτινή, να μας μάθει κι εμάς να συμπονούμε όλον τον κόσμο, με αγάπη σταυρική..

Τούτο μας διδάσκουν οι Άγιοι πατέρες και Νικόδημος θαρρώ, τα λόγια και τις πράξεις του Κυρίου να ακολουθώ, εάν θέλω στο τέλος να σωθώ .Κάνε με να κλάψω, κάνε με να στενοχωρηθώ, αφού το θέλεις για την σωτηρία μου κάνε με να μπορώ στου Νικοδήμου, τον τρόπο σκέψης και ζωής, να πορευτώ. Πώς τα λόγια του να ξεχάσω τα εκφραστικά; Μες τα αυτιά μου με δύναμη, ρήματα ζωής ηχούν εκκωφαντικά!

Ποιος θα μου δώσει δάκτυλα να γράψω; Ποιος θα μου δώσει φωνή για να φωνάξω; Οι Άγγελοι στους ουρανούς, όταν φεύγουμε από εδώ μας οδηγούν, με υπομονή τα μικρά αδέλφια τους από τα τελώνια περνούν. Προσεύχονται, ισάγγελοι κι εμείς να γίνουμε και όχι κτήνη, την άνωθεν ζωή να προτιμήσουμε με τα επουράνια σμήνη..

Χριστό συνεχώς να δοξολογούμε για την μεγάλη τιμή και χάρη, που δεν μας εγκατέλειψε τους ταλαίπωρους, ο διάβολος, αιώνια να πάρει..!! Όλοι εμπρός να τρέξουμε, τον καλόν αγώνα να μην αφήσουμε, για της βιωτής την χάση, που το χώμα θα καταπιεί και ο άνεμος βίαια, κάποια μέρα θα κατασπαράξει.

Ο μυστικός δείπνος στρωμένος απ΄ τα χέρια του Κυρίου, του αφέντη Χριστού, εμάς περιμένει, πλουσιοπάροχος εις πάντας τους διψώντας, εις πάντας τους ταπεινούς.

Χριστός ανέστη εχθές και σήμερον για πάντα, για όλο τον κόσμο. Δι΄ ευχών του γέροντος δόξα τα μεγαλεία σου Κύριε, αντιλαλούν συνεχώς από τα κουρασμένα χείλη, του ασκητού οι ανάσες της καρδίας ευωδιάζουν, έως στην ουράνια πύλη..

Πώς, Νικόδημε, στα πολυτάραχα νερά της βιωτής ατάραχος αγρυπνείς και καθεύδεις; Πώς μέρα με την μέρα την πίστη σου στον Χριστό βήμα σταθερό το βήμα οδεύεις; Πώς κι εμάς σε αυτόν τον ευλογημένο τρόπο σκέψης και ζωής, με την πατρική σου αγκαλιά μας μαζεύεις; Πώς στον δυνατό αγέρα του βίου

αλύγιστους και σταθερούς μας θέλεις; Χριστός το πρώτο δίδαξε εάν μαθητής του θέλεις να ΄σαι, μας λες και επιμένεις. Αν στον βασιλιά μας κάνανε άδικα τόσα και τόσα με μανία, τι αντιμετώπιση περιμένουμε εμείς οι απλοί ακόλουθοι του από την κοινωνία;

Γρανιτένια καρδιά να είχες αδελφέ Νικόδημε, θα είχε ραγίσει, θα είχε σπάσει. Μαρτύρα μας κι εμάς τι έχει μέσα και τα βάσανα και τον πόνο έχει ξεπεράσει; Δι΄ ευχών της υπακοής στον γέροντα Χριστό θαρρώ μέσα έχει. Ο αχώρητος εν παντί τα πάντα εν Πνεύματι κρατεί, ζωογονεί και συνέχει.. Και φτάνει τούτο το μένος της βιωτής να κάψει;

Μακάριος ο άνθρωπος που διψά, που επιτρέπει, στο Πνεύμα συγκάτοικο να γένει. Αυτός ως άλλος Παύλος εις τρεις ουρανούς θα αρπαγεί, με το Πνεύμα σε ευλογημένους τόπους να τον οδηγεί. Εις στην ακατάπαυστη κατάπαυση εκεί τελικά, την αληθινή ειρήνη, ως σύντροφο γλυκειά θα χαρεί.

Όποιος τα σημάδια του Πνεύματος μες στην καρδιά δεν έχει, καλά είναι να ψαχτεί μήπως από την μαθητική ιδιότητα έχει ξεφύγει, έχει τελικά ξεπέσει. Τι λες αδελφέ μου τώρα, μπορεί να συμβαίνει και αυτό, τώρα που υποτίθεται, ότι είμαστε στον δρόμο τον σωστό;! Θυμήσου αγαπητέ φίλε, το δαιμόνιο του Ευαγγελίου, αφού τριγύρω γύριζε για χρόνια, στην ιδία οικία ξαναγύρισε την καθαρή, του «καθαρού πιστού», που πίστευε ότι κληρονόμος ήταν, της ζωής της αιωνίας. Εκαυχήθει μυστικά ο ταλαίπωρος ότι από την δική του δύναμη είχε φύγει, ο αιώνιος εχθρός κατά της κοινωνίας. Και σα μαγνήτης η υπερηφάνεια, τράβηξε πάλι, μέσα του, άλλα επτά δαιμόνια της κακίας. Τότε αδύνατο, μου φαίνεται ο άνθρωπος να σωθεί, με πιάνει απελπισία.!! Τα αδύνατα παρά ανθρώποις δυνατά από τον Θεό της αγάπης ..

Συγχωρείστε με για την πτωχή την γλώσσα και την ομιλία, Χριστό μην ανταλλάξουμε για τα επίγεια, για μας θα είναι, μεγάλη αδικία!! Πώς το μυαλό το άπιστο το τυφλό, πολλές φορές εμπιστευόμαστε για οδηγό; Πως τον Θεό του φωτός προσπαθούμε να επισκιάσουμε με το δύσμοιρο το εγώ;

Απορώ κι εξίσταμαι και όσο το σκέπτομαι, τόσο απορώ, αν τελικά πιστεύουμε, ότι έχουμε επουράνιο Πατέρα στον ουρανό!! Γιατί συνέχεια το κατ΄ εικόνα και τον προορισμό μας τον ξεχνούμε, και με τη θεωρία του Δαρβίνου, με τα άλογα ζώα θέλουμε να ομοιωθούμε;

Πώς ο τάλας ο ανθρωπάκος ο τόσο μικρός, εξοργίζει με λόγια και με πράξεις τον Δημιουργό. Αυτός που με την ματιά του κάνει την γη να τρέμει, εμάς τα ανθρωπάκια στην αγκαλιά του να επιστρέψουμε περιμένει... Αυτός που από

γλυκούς Αγγέλους εξυμνείτε ακαταπαύστως, πώς ανέχεται την δημιουργία του να κάνουμε άνω κάτω;! Πώς την χάρη και την ευλογία του Θεού, στην ζωή μας ζητούμε; Αφού την παράφρων ανυπακοή με την λογική μας εξυμνούμε. Πώς σε βάθρα τελειότητας μόνοι μας τον εαυτό μας τοποθετούμε, όταν τους γύρω μας αφ΄ υψηλού μυστικά κατηγορούμε.

Ω, Θεέ των Θεών! Ω, Κύριε των Κυρίων! Ευλόγα μας και μη σταματάς, με τις ρανίδες αίματος του τιμίου σώματος σου να μας κοινωνάς. Ατέλειωτο φαίνεται τούτο το ταξίδι της λογικής, που μάταια προσπαθεί, του προ των αιώνων Θεού την πρόνοια με πείσμα δαιμονικά να καταργεί.

Δώσε μας Κύριε την δύναμη για το καλό, δώσε μέσα από την θυσία την χαρά, μη μείνει η ζωή μας επί της γης ματαία, μη μείνει μια ανάμνηση αισχρά.. Θέλω να κλάψω, θέλω να σιωπώ, να καυτηριάσω το πάθος που με κυβερνά, ο εγωισμός με ακράτητη μανία, εχθρό, με κάνει στον Θεό που με αγαπά. Απορώ πως ξεχνώ, πώς γυρίζω την πλάτη, στου Χριστού την σταυρική αγκαλιά, και με ορμή ως χοίρος στα γήινα στην λάσπη το σώμα με τσαλαβουτά. Δώσε λύση, δώσε Λυτρωτά την χάρη σου σε μας, αιώνιοι πιστοί δούλοι σου, ανάξιοι, να μας έχεις από κοντά.

Εάν τους γύρω μας δεν συμπονούμε, την κακομοίρα την ψυχή μας, ας λυπηθούμε, γιατί με την αναλγησία μας την Εσταυρωμένη Αγάπη, της αφαιρούμε.... Βοήθει μοι Κύριε τα σύνορα του εγωισμού να μικρύνω, μες στην καρδιά, καινούργια, πιο μικρά να χαρτογραφήσω, ειη δυνατόν με την χάρη σου να σβήσω... Βοήθα με Κύριε, βοήθα με τον αμαρτωλό, μην μόνος μου πέσω στον γκρεμό, που με τα ίδια μου τα χέρια, τον έσκαψε το καταραμένο το εγώ...

Με την φωτιά της ταπείνωσης το εγώ που κάθεται ψηλά πάνω εκεί, και σαν σκληρός τύραννος τους πάντες επιτηρεί, τους Αγίους τους βίους τους, να σταματήσει να αμφισβητεί. Τον παντογνώστη Θεό να πάψει να εξετάζει με την τόση δα και σκοτισμένη λογική. Βοήθει μη Κύριε να κάψω να φυγαδεύσω μια και καλή, παντελώς στο χάος, να εξοστρακίσω την τυραννία του εγωισμού, την δαιμονική.. Δίδαξε με Κύριε εσένα, συνεχώς, στην ζωή μου να ζητώ, να μην με παρασύρει η επιθυμία στα αμαρτωλά, στο κακό..

Πατέρα, Νικόδημε, γλυκέ μου συμπαραστάτη και αδελφέ, αμετάκλητη απόφαση του Θεού στις πέντε Φλεβάρη, από κοντά μας θέλησε για πάντα να σε πάρει. Τον Θεό για όλα πρέπει οι ταλαίπωροι να ευγνωμονούμε, αγνώμονες και στην πανσοφία του, να μην βρεθούμε. Κοντά σου αιώνιοι φίλοι Χριστό να κοινωνούμε, αυτήν την μεγάλη χάρη από τον Κριτή ζητούμε.

Είθε το νέο έτος φίλοι και εχθροί ευλόγησον να πούμε, την Θεια Κοινωνία με άγιο

φωτισμό στην ψυχή να υποδεχτούμε. Μέγα το τείχος είπε ο Άγιος της Αγίας φιλοξενίας, που χωρίζει υμάς προς ημάς, το όνομα του αμετανοησία, η πιο απλά, μέγα αδιαφορία.

Πονώ γονατίζω, την αγάπη σου εκλιπαρώ, άλλαξε την στάση σου σε παρακαλώ. Δεν με μέλει εμένα, λίγο σε ακούω, με αδιαφορία σε κοιτώ.... Μα έτσι αδελφέ αλλοιώνεις την Χριστολογική, το εμείς, για το εγώ. Βγες από την ερημία σου από τα βάσανα των λογισμών, από τον λαβύρινθο τον κακό που δεν έχει ποτέ τελειωμό.. Δεν το λέω εγώ, Θεός Κύριος εκλιπαρεί, με σταυρική θυσία το ζητεί, την μαθητική αγάπη μεταξύ μας, τα έθνη, όλοι, ο Κύριος να ιδεί.

Εγώ φίλε μόνος μου τι μπορώ να κάνω για όλα αυτά; Αδύναμοι είναι οι καλοί επιμένω, στον κόσμο που χάλασε, από την γνώμη μου δεν βγαίνω.... Πώς τότε τολμάς να λες ότι τον Θεό αγαπάς, που δεν έχεις δει, όταν τον αδελφό σου η ψυχή σου περιφρονεί!!! Πως επικαλείσαι την κούραση ως θυσία περιττή, αφού ο ίδιος ο Δεσπότης από εμάς συνεχώς την ζητεί.. Δεν ανάγνωσες ποτέ ότι ως έκτρωμα λογίζεται η αρετή χωρίς θυσία. Τι λόγο θα δώσουμε στον Δεσπότη Χριστό, για τη δική μας αδιαφορία. Μην κοιτάς μακριά, μην κοιτάς ψηλά, δίπλα την έχεις την ευκαιρία, από την αγάπη στον συνάνθρωπο, την θυσία, θα φτάσεις στην ζωή την αιωνία...

Ω άνθρωπε, μη πιστέψεις ούτε μια στιγμή, ότι είσαι αυτάρκης κι από τον συνάνθρωπο ή τον Θεό τίποτα δε θα χρειαστείς. Ο Πανταχού παρών που τα πάντα εν σοφία πληροί, την αίτηση σου εκπληρώνει σε όλα τα επίπεδα της ζωής, πριν καν τη σκεφτείς. Ολούθε γύρω όπου να κοιτάξεις, όλη η δημιουργία Θεού θέλοντος, τον άνθρωπο εξυπηρετεί. Τα άλογα ζώα, ψηλά στον ουρανό, κοιτούν και υμνούν τον Θεό, καθώς πίνουν το βρόχινο νερό...

Πώς εσύ επικαλείσαι αμνησία εις στην του Θεού την τόση ευλογία; Θυμήσου την πόρνη την μετανοούσα που τελικά έγινε Αγία.... Την προτίμησε ο Κύριος στην δική του συνοδεία, από τον μαθητή που το χρήμα, πάνω από όλους και όλα, η καρδιά του τελικά προτιμά.

Προσοχή!! Μισητή και μια, είναι η αχαριστία, όσες μορφές κι αν έχει η απληστία. Δεν μισεί ο Θεός τα άτακτα παιδιά, αφού είναι εκ φύσεως αγαθός.. Τα παιδιά που αδικούνται όμως η Παναγιά, τα δείχνει στον Υιό της και Θεό, να τους ρίξει από κοντά, μια γλυκιά, μια επιπλέον στοργική ματιά. Δεν είναι πρέπον με τον δήθεν φωτισμό, να προβάλλουμε το εγώ. Ας κάνουμε το σωστό για όλους, για τον έναν, για τον Χριστό.

Μόδιον του κόσμου και οδηγός, να γίνει ο κάθε Χριστιανός. Αφού πρώτα ιδούμε

βαθειά μέσα μας και διορθώσουμε τον κόσμο τον εσωτερικό, ας αρχίσουμε νέα αρχή, με αγάπη θεμιτή, ιλαρό δότη αγαπά κύριος ο Θεός.

Θαύματα, ζητούμε από τον Θεό, να κατεβάσει από τον ουρανό μεγάλη φωτιά. Ο Κύριος απαντά στον υπερήφανο λαό, ένα θαύμα θα σας δείξω, του προφήτη Ιωνά. Διαλέχτε σε ποια θα είστε μεριά, του κήτους η του μαθητή που την προσευχή προτιμά; Πολλοί θα ειπούν την Ανάσταση του εδώ ο Κύριος εννοά! Κι εγώ θα τους πω διαλέχτε πλευρά, με τον σταυρωθέντα, ή με τους σταυρωθέντες θα πάμε παιδιά; Εγώ φίλε στο είπα και πριν ο κόσμος χάλασε, από την σκέψη μου δεν το βγάζω…. Πώς, πότε θα βρέξει και πότε θα χιονίσει, ξέρουμε με ακρίβεια οι μωροί, και τον καύσωνα της αποστασίας που έρχεται πάνω μας δεν βλέπουμε οι τυφλοί!!

Δόξα τη μακροθυμία σου Κύριε! Δόξα την οικονομία σου Χριστέ! Δόξα σοι τω δείξαντι το φως! Δόξα εν υψίστοις Θεώ! Δόξα σοι μόνε φιλάνθρωπε! Προσπάθησα κουρασμένος, από τα πολλά, σε ένα δωμάτιο σκοτεινό, να κάτσω να σκεφτώ, να προσευχηθώ, μα το πηχτό σκοτάδι δε με άφηνε τα μέσα μου, τα έξω να αφουγκραστώ. Τούτη τελικά είναι η αχείλλιος φτέρνα μου, ως άνθρωπος να αδυνατώ, να περιγράψω να κατανοήσω, ότι δεν μπορώ να ιδώ…

Την φαντασία μας αδέλφια σε κακοτράχηλα μονοπάτια με το σκοτάδι οδηγό, μην την αφήσουμε να μας παρασύρει και χαθούμε για πάντα, σας εκλιπαρώ. Γι αυτό ο Κύριος μας λέει στο Ευαγγέλιο, εγώ ειμί του κόσμου η οδός, εγώ ειμί του κόσμου το Φως!! Λάβετε όλοι από αυτό το Φως, για να έχετε ζωή φωτεινή, καθαρή, ζωή ελπιδοφόρα, ευτυχισμένη, αμόλυντη, ζωή αιωνία.. Δεύτε προς με πάντες οι κοπιώντες και θα βρείτε ειρήνη εις στην καρδία, ανάπαυση από την ματαιότητα του κόσμου τούτου και θα νιώσετε πάλι παιδία.

Από καρδιά τσακισμένη από χείλη λιπαρά, βγάζει η ψυχή ύστατη κραυγή. Χριστός Ανέστη, Αληθώς Ανέστη, επί γης ειρήνη, εν ανθρώποις ευδοκία!!! Αυτά τα λόγια τα αδελφικά τα είπαμε μεταξύ μας εν αγάπη εν συντομία, για να βαδίζουμε κατά το παράδειγμα του Νικοδήμου, στου Χριστού την οδό, την μακαρία..

Αν δεν το αφήσεις το Πνεύμα να λυπηθεί, δεν πρόκειται ποτέ από μέσα σου να φύγει. Φως αυτό και οδηγός στη ζωή σου θα γίνει, Αγία Μονή θα στήσει στην ψυχή, αιώνια να μείνει.

Καθόλου μην αμφιβάλεις για αυτά που ακούς, δεν είναι λόγια μοναχά για τους μοναχούς…. Κυρίου τα λόγια αγνά, πιστά, αληθή, υπέρ ενδοξοτέρα, αυτά θα κρίνουν την οικουμένη πέρα ως πέρα!!!

Εκ της αδελφότητος των Πειραιωτών Χριστιανών Νικοδήμου Μοναχού.

5-2-15

Πέμπτη 5 Φεβρουαρίου 2015

«Ανέστη Χριστός και νεκρός ουδείς εν τω μνημάτι» (Ιωάννου Χρυσοστόμου)

Ποίημα επί της εξαετούς κοιμήσεως εις μνήμην εν Χριστώ Αδελφού †Νικόδημου Μοναχού Γρηγοριάτου

Μετοίκησε ο Άγγελος! Μη τον ζητείτε πλέον, επί της γής θα εύρητε σωρόν νεκρόν οστέων.

Απήλθε ο Νικόδημος εις πύλας παραδείσου.

Ναι αλλά πόσην εις ημάς κατέλειπεν Αγάπην!

Απεχωρήσθη εξ ήμων ο μηλίτης άωρος οίνος!

Ομόρφων έχων μεθ’ ημών μία εν Χριστώ ψυχή εν χείλος, υπαρχων θρέμμα ωεαρόν της αληθούς παιδείας, τον χριστιανικόν δρόμον συνενών μετ’ ηθικής σπανίας, την πίστην φέγγος άσβεστον τηρών εν τη ψυχήν του, και δια αυτού μη μολυνθείς εν τη νεότητή του.

Της Πειραϊκής πλειάδος μας εν άστρον απεσβέσθη, εις εκ του στέμματος ημών αδάμας απωλέσθη.

Εις λύχνος είχε ετοιμασθή ελαίου επληρώθη και όταν μόλις εξ αυτού φώς {φίλος ~ αδελφός} διεδόθη, πρίν ή ο λύχνος μας τεθή επί του λυχνοστάτου, ανέτρεψεν αυτόν θεία πνοή καρδιακού θανάτου, – Ώ μάταιοι ημείς θνητοί! – ενώ

προσδοκούσαμεν, ενώ ηλπίζαμεν πολλούς, ότι ήθελε φωτίσει.

Ώ, φίλτατε Πατέρα Νικόδημε † Τις δύναται να σε ξεχάση!

Τις δύναται τας σκέψεις του εν εαυτώ να πνίξη;

Όταν ο θάνατος εις ουδέν, την πίστη σου μη πληρούται!

Ως αθλητής δια πολλών γεγυμνασμένος πόνων, ενώ επί το στάδιον κατήλθες των αγώνων, ενώ οι πάντες ήλπιζον ότι ήθελε αποθάνη εις τα όμματα των αδελφών, αλλά αληθών γνησίων, είσαι η εν Χριστώ ζωή και της ζωής γλυκίων.

Νικόδημε· έχεις Θεόν, Χριστώ, εν ουρανοίς πατέρα,

Και την μητέρα του Χριστού μεγάλην σου μητέρα.

Εκεί εν μέσω παμφεγγών αγγελικών θιάσων υμνείται άναξ ο Χριστός του σύμπαντος ανάσσων.

Εκεί θανών και αναστάς αναληφθείς εδρεύει εκεί τους εις αυτόν πιστούς ανακκαλών βραβεύει.

Εκεί πιστοί, Αγγελοφορεμένοι Χριστιανοί Μοναχοί, ως σ΄ύ μύριοι όσοι μετά χαράς της Κρίσεως την ώραν προσδοκώσι.

Εκεί κοσμεί των ουρανών τας υψιδόμους στέγας, πας όστις ηγάπησε μέχρι θανάτου τον Χριστό και ανεδείχθη μέγας.

Λοιπόν για τους Μοναχούς ο θάνατος τι είναι; Ουδέν κακόν.

Πού αι προτού οδύναι του εκείναι;

Παύλα κακών ο θάνατος· τιούτος είναι ήδη·

Είναι αποκατάστασις εν ποθητή πατρίδι μετάστασις εκχείρωνος εις κρείττον· άλλον βίον, συμβίωσις μετά θεού, αγγέλων και αγίων.

Εάν ο Πατήρ Νικόδημος εκείσε ανεκλήθη τις δι’ αυτόν εγόγγυσε; τις άγαν ελυπήθη;

Αν εις τον χούν το χοϊκόν σαρκίον απεδόθη η πτερωθείσα χρυσαλίς εις Ουρανούς υψώθη.

Αν εις την ύλην έδωκε την υλικήν ουσίαν μετέστη ο αθάνατος εις την αθανασίαν.

Αν δε το σώμα εκδυθείς δεν δύνατ’ ήδη φύσει προς σε το εν τω σώματι ως πρίν να

κοινωνήση, αλλά και συ μετά μικρόν εκεί θα αποδημήσεις και αν ποθείς και αν άξιος φανείς αυτήν θα συναντήσεις.

Εάν δεν είναι αδύνατον εις έναν Κεραμέα εκ συντριμμάτων παλαιών να πλάση σκεύη νεα, μήπως ο πλάστης του παντός Θεός δεν θα ισχύση τα σώματα εκ της τέφρας των και πάλιν να αναστίση;

Πάσα ζωήν εις παν το ζών αν ούτος έχη δώση δεν θα ισχύση τους νεκρούς εκ νέου να ζωώση;

Με θλίβετε δια τον Νικόδημον, διότι χριστόν εράσθη· άφησε επώδυνον ζωήν, ζωήν χαράς ευρίσκει.

Εις μόνος άξιος ελεϊνών δακρύων ο καταστρέφων εν κακοίς τον εν Χριστώ τον βίον. Αυτός από κακής ζωής εις χείρωνα υπάγει και εις θυρός θα τήκηται αιώνια πελάγη.

Αλλά ο Νικόδημος διά της υπακοής του Γέροντος αυτού, πιστού Μοναχού βιώσας βίον εις τον αθάνατον χώρον ανήλθε των αγίων.

Αν ο αδάμας αφ΄ημών εξαίφνης ηφανίσθη, δεν απωλέσθη ουδαμώς, αλλά εξησφαλίσθη. Το άστρον μας δεν έχασε την λάμψιν την μεγάλην, αν εσιώπησε λαμπρότερον θα ανατείλη πάλιν.

Είναι εργοστάσιον Θεού της γής αυτή η σφαίρα και έχει όργανα το φώς, το ύδωρ, τον αέρα, και είναι μηχαναί αυτού τα ζώντα μας σαρκία, δι ‘ον μορφή ψυχάς θεόν η του Θεού Σοφία.

Κατεργασθείς της ψυχής συνετρίβει το σαρκίον, όπως συντίβει τις ωόν και εξάγει το στρουθίον, και εκ του εργοστασίου της ψυχής μεμορφωμένη υπόπτερος εις τον Θεόν τον οίκον ανεβαίνει.

Εάν λοιπόν και η ψυχή η του πατρός Νικόδημου, πλασθείσα ως ηβούλετο η θέλησις του θείου, εκρίθη ήδη ικανή και ελήφθη εις τα ύψη, τις δύναται κατά Θεού μομφήν να επιρρήψη;

Τις στόμα αύθαδες κινεί τον άμεπτον να ψέξη; τις εις την κρίσην του Θεού τολμά να αντιλέξη;

Νικόδημου, ώ ψυχή, παμπόθητος, φιλτάτη συ χαίρε νύν εν τη ζωή τη μακαριωτάτη, και δέχθητε το άσμα αυτό το ταπεινό εκ φίλων του γνησίων της αρετής σου άμφιτον επί του ουρανού μνημείων.

Αδελφότητα Εν Χριστώ Πειραιωτών

5.2 – 23.1 /2015

Πηγή: agioritikesmnimes.blogspot.gr